

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **B. E. B.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2020, č. j. OAM-788/ZA-ZA11-D02-PS-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 2. 2021, č. j. 18 Az 64/2020-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 11. 2020, č. j. OAM-788/ZA-ZA11-D02-PS-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, přičemž dobu zajištění stanovil do 25. 12. 2020.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Uvedl, že žalovaný se řádně zabýval možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí odkázal na vědomé a účelové jednání žalobce, který opakovaně neoprávněně vstupoval na území členských států Evropské unie, v nichž žádal o udělení mezinárodní ochrany, aniž by vyčkal výsledku těchto řízení. V případě žalobce tedy existují oprávněné důvody domnívat se, že se bude vyhýbat přemístění do státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za těchto okolností by se uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu míjelo účinkem.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Uvedl, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost využití zvláštních opatření. Stěžovatel není osobou, která by v minulosti nerespektovala rozhodnutí českých správních orgánů. Naopak se za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany sám dobrovolně dostavil do přijímacího střediska a byl ochoten strpět s tím spojená omezení vyplývající z § 47 zákona o azylu. Žalovaný dále pominul, že stěžovatele zajistil podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu a zcela nepřipadně odkázal na judikaturu vztahující se k zajištění z důvodu podle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy povšechné a nedostatečně reaguje na individuální situaci stěžovatele. S těmito skutečnostmi se krajský soud náležitě nevypořádal.

[5] Stěžovatel zdůraznil, že vyjádřil úmysl pobývat na území ČR a z jeho chování nebylo možné dovozovat úmysl zemi opustit před skončením řízení o udělení mezinárodní ochrany či řízení o přemístění podle nařízení Dublin III. Tvrzení soudu, podle něhož je pobyťová historie stěžovatele a skutečnost, že se jedná již o sedmou žádost o udělení mezinárodní ochrany, dostačující k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření, považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak napadené rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu považuje za věcně správné a zákonné. Při rozhodování o zajištění zohlednil všechny okolnosti případu, přičemž obsah správního spisu svědčí pro závěr, že využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účelné. V daném případě hrozilo reálné nebezpečí, že stěžovatel nevyčká výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu či do své vlasti. Proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jakožto nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu „[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání[.]

[11] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí „rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

[12] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „[m]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

[13] Stěžovatel považuje své zajištění za nezákonné, neboť má za to, že s ohledem na individuální okolnosti jeho případu bylo na místě využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k rozsudku krajského soudu pak především namítá jeho nepřezkoumatelnost, neboť je přesvědčený, že soud se nedostatečně vypořádal s výhradami k postupu žalovaného uvedenými ve správní žalobě.

[14] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč podřadil popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52).

[15] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při rozhodování věci veden. Soud se zabýval všemi námitkami uplatněnými v žalobě a řádně a srozumitelně osvětlil, proč je neshledal důvodnými. Ve vztahu k nemožnosti využití zvláštních opatření poukázal na dosavadní jednání stěžovatele,

především jeho pobytovou historii a opakované podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany v jiných členských státech Evropské unie, aniž by vyčkal, jakým způsobem příslušný stát o jeho žádosti rozhodne. Nejvyšší správní soud považuje uvedenou argumentaci za dostatečný protipól žalobní argumentace, přičemž je nerozhodné, že se soud podrobně nevypořádal s každým dílčím tvrzením obsaženým v žalobě. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08), *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* Těmto požadavkům krajský soud v nynější věci dostal, neboť předložil ucelenou argumentaci, která důvodnost jednotlivých žalobních tvrzení vyvrací.

[16] Úvahy krajského soudu jsou nadto logické a v souladu s rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu, která sice poukazuje na subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším opatřením, na druhou stranu však zdůrazňuje, že správní orgán musí mít na zřeteli, aby nedošlo ke zmaření účelu zajištění (např. rozsudky ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23, a ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48). V daném případě se sice stěžovatel dobrovolně dostavil do přijímacího střediska za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany s tím, že ČR je jeho cílovou zemí. Současně však nelze přehlédnout, že řízení o udělení mezinárodní ochrany nesměřovalo k věcnému posouzení žádosti stěžovatele, ale k jeho předání do Španělska, kde již v minulosti žádost o udělení mezinárodní ochrany podal a odkud utekl. Vzhledem k tomu, že obdobně si stěžovatel počínal i v jiných členských státech EU, existovaly důvodné pochybnosti o tom, že by dobrovolně vyčkal na výsledek řízení. Za daných okolností tedy postupoval krajský soud správně, pokud aproboval úvahy žalovaného o nemožnosti využití zvláštních opatření, pročez považuje Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nejen za přezkoumatelný, ale rovněž za zákonný a věcně správný.

V. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, jakožto úspěšnému účastníku, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[19] Stěžovateli byl v průběhu řízení před krajským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů – Mgr. Ladislav Bárta, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, který jej i nadále zastupuje v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s. *in fine*). Ustanovenému zástupci náleží odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to ve výši 3.100 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy soud ustanovenému

zástupci přiznal odměnu ve výši 3.400 Kč. Tato částka je konečná, neboť ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu